

„Dandanes ni nikomur nič več verjeti. No, pa samo da ni nič resnice na tem. Včasih je tudi dobro, da kakšna stvar ni resnična, da laž ni res.“

„Hvala Bogu, da je tako! Ti ne veš, France, kako sem se ustrašil.“

„Kaj se ne bi.“

„No, ravno seno smo nalagali, kar mi priteče Polajeva Francka povedat to strašno novico. Ves sem bil iz sebe. Da le ni nič hudega, hvala Bogu. Ampak ti ljudje! Kdo bi mislil, da si morejo tako izmišljevati. Pa glej, moram hitro iti, delo me čaka. — Srečno!“

„Bog te obvaruj!“

Mirko Zvonovič.

Nepričakovana zaušnica.

Stari vaški prosjak Palčar je stopal zamišljeno po poljski poti poleg vasi, opiraje se na močno kljukačo. Pogled mu je plaval počasi nad zlatoklasnim žitom, ki se je valovito zibalo in upogibalo svoje težke glavice pred lahnim vetrom, obetajoč obilen blagoslov.

Nenadoma ga je zaskelilo od skrbi in bede globoko razorano lice, prav kakor bi mu kdo prisolil gorko zaušnico. Mirnemu starčku je zavrela sicer hladna kri in v sveti jezi je že maščevalno stisnil svojo kjukačo. Ozrl se je dokaj naglo po nenadnem napadalcu, toda v svoje začudenje ni videl v bližini nikogar in tudi ne razposajene vaške dece. To mu je postala sedaj prava uganjka!

Strmeč se je ozrl končno pod noge ter ugledal s svojimi še dosti čvrstimi očmi — mrtvega vrabca, držečega v kljunu šopek bombaža. In sedaj mu je bil jasen ves dogodek!

Pomilovalno je pobral počasi, kakor so mu dopuščale moči, ubitega vrabca, kojemu je bombaž v kljunu oviral naravnostni vid, in tako se je v jadrnem in vselem svrčanju zaletel nehoté vanj.

Palčar je vzel vrabca v dokaz čudnega ravnokaršnega naključja s seboj v vas. Pokazal ga je tudi

krčmarju, češ: „Človeku se v življenju vse primeri, po smrti pa grob.“

„Tu imaš merico vina, da odpustiš ubogemu vrabcu in da ne porečeš, da nam zastonj praviš in javiš svoje dnevne dogodke!“ pošalil se je dobrotljivi krčmar.

„Bog vam plati, oče; kaj vrabec, naj pa pazi prihodnjič!“ odzval se je veselo Palčar. „To se bode prileglo mojemu suhemu grlu, bolj kakor deset vivčkov duhana; na vaše dolgo zdravje in srečo . . .!“ Nato pa je nekako zaželjeno pokušal dobro kapljico. „Na, muc-črnuh, ti pa ptiča!“ zamrmral je dobrovoljno Palčar in vrgel vrabca hišnemu mačku, ki ga je kaj urno popadel in zbežal z njim.

Krčmar pa se je smijal, češ: „Ako le kdo na svetu kaj stakne, gotovo je že naš Palčar!“ — ž.

Naš Stanko pa konjička ima . . .

Naš Stanko pa konjička ima,
 S katerim vedno se igra;
 Lesene konj ima noge,
 Zato mu kar naprej ne gre.
 Ko zjutraj Stanko se zbudi,
 Takoj h konjičku pohiti;
 Ker lačen je, mu dá sena,
 Ko se najé, ga ven peljá.
 Tu vpreže ga v voz lesen
 In gre ž njim v gozd zelen;
 Tam kamenja mu naloží
 In zopet ž njim domov hití.
 Nekoč na cesti ga pustí,
 A v tem kočija pridrví — —
 Kočija mu voziček stré,
 Konjičku žitja dih zaprè.

* * *

Jokati Stanko je začel,
 Nič več ni od tedaj vesel. —
 A upajmo, da ozdravi —
 Ko bodo mama v mesto šli.

F. Osajski.

